

IZ LIRIKE MLADE IN NAJMLAJŠE GENERACIJE

DOPOLNJENO JE

Božidar Bagola

lišaj na črnem grebenu
krastave razpoke zaman
solze v oktobru

samoodpadništvo
pogojuje zveličanje dnevi
zeleneče zadostitve prešteti
po padcu se ne zganemo okras
na stolpu brez sočutja črnkasta
umišljenost tožnovestništva

v očeh preplašencev list
ki je odpadel protestiram
ne maram besednih pokvek
moje hrepenenje je edinstvena
pesem brez človeškega rimanja

vzdihljaj materine prsti

bila je jesen
domotožje osamelih klopi
po stezah omedlevajo pesniki
zasanjani v belino kosti

ZRAVEN LJUDI

Božidar Bagola

zastonj sem verjel v navzočnost
zbeganost miril s podplati igral
se ponarejevanja korakov nobene
natečene žile nisem opazil vendar
bil sem prisiljen gledati vstran

s pomislekom odrinjen sem začel
odločno pljuvati v nebo hrepenel
po žveplu morda se ogrejem
tukaj je tako hladno
vse bolj se temni
natanko snujemo prevare

misleč da smo ljudje in ne dvonožci
kakor škarje klešče predsodkov
ni lahko odrezati izruvat se
prav tako ne dajo

spogledljiva ženska prekriva meso
s preluknjano ruto vonj po pečenki
je vedno slajši od prenajedenosti

postavljam vprašanja opijanjen
nasedam gosenicam saj jim ne
bo uspela svilena nit
preslišal sem noči padam na
kamen omagujem nočem da bi
kdo skušal odrešiti zanko

ponesrečen s postransko zgrešenostjo

vse to pa zdaleč ne zadošča
da bi se plazil po zemlji kakor
glista z edino prednostjo da
me lahko razsekate na delčke

SPOMIN

Franci Černigoj

Reka mrmra,
škorci žvižgajo,
topoli sanjajo.

Prijetni hlad avgusta
pod veliko okroglo luno.
Proti vodi škriplje pesek.
Prihajava k mojemu kipu
sedanjosti.
Ržene bilke-lasje,
mehki in igrivi;
smehlajoče ustne
z mesečevimi zobmi;
prepleteni prsti —
veje gabra in jelše.
Reka.
Lačne ribe prebijajo gladino,
voda s kratkimi sunki
umiva že tisočkrat oprane skale.